
[2006-18-RE](#)

CAUSA 2006-18-RE

Número de registre 379-2006. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE NOVEMBRE DEL 2006

BOPA núm. 87, del 29 de novembre del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 6 de setembre del 2006 per la representació processal del Sr. K. B., mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 22 de juny del 2006 i contra l'aute de l'1 d'agost del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti l'empara sol·licitada "en atenció a la vulneració del dret fonamental del meu mandant a la jurisdicció, procés degut i a la defensa, retrotraient les actuacions fins al moment del tràmit d'al·legacions al recurs d'apel·lació del Ministeri Fiscal i permetre a dita representació processal formular recurs en quan als fets considerats com a provats en la sentència dictada pel M.I Tribunal de Corts";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 d'octubre del 2006;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Antecedents

Primer

El 23 de març del 2006, el Tribunal de Corts, mitjançant sentència, va condemnar el Sr. K. B. com a responsable en concepte d'autor, d'un delictes major continuat de cessió de cocaïna, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de tres anys de presó, dels quals dos anys fermes i la resta condicional, al pagament d'una multa de 1.200,00 euros, i al pagament de les despeses processals causades.

Segon

El Ministeri Fiscal va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència per tal com va considerar que la pena imposada era irrisòria en relació amb la gravetat dels fets provats i mancava d'efecte des del punt de vista repressiu i preventiu, atesa la implicació de l'acusat en el tràfic d'estupefaents.

Per tant, el Ministeri Fiscal demanava una revocació parcial de la sentència del Tribunal de Corts, la condemna a 4 anys i mig de presó ferma, una multa de 6.000,00 euros i l'expulsió definitiva del Principat.

Tercer

El 22 de juny del 2006, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava parcialment aquest recurs i revocava parcialment la sentència del Tribunal de Corts esmentada "en el sentit d'imposar a l'acusat la pena de tres anys de presó tota ella ferma, confirmant la resta dels pronunciaments de la sentència apel·lada."

Quart

La representació processal del Sr. K. B. va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra la decisió de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, perquè davant el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal, la defensa de l'acusat es va trobar en la impossibilitat de rebatre els fets de la sentència, atès que el termini per presentar el seu recurs havia transcorregut.

Cinquè

L'1 d'agost del 2006, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions, perquè va considerar que la defensa va tenir la possibilitat d'interposar un recurs d'apel·lació i no ho va fer, però sí que va tenir trasllat del recurs del Ministeri Fiscal i va poder fer al·legacions sobre els punts de la sentència objecte d'impugnació i també va poder comparèixer a l'acte de la vista on va informar en el sentit que interessava als interessos de l'acusat. "Per tot això, no es pot considerar que hi hagi hagut cap mena de vulneració del dret fonamental d'accés a la jurisdicció, dret fonamental que mai pot quedar malmès pel fet de que l'estimació total o parcial d'un recurs d'apel·lació, interposat en temps i forma oportunes pel Ministeri Fiscal o l'Acusació particular, suposi una major condemna per l'acusat."

Sisè

El 6 de setembre del 2006, la representació processal del Sr. K. B. va presentar un recurs d'empara en què manifestava que el Tribunal Superior de Justícia havia vulnerat el dret a l'accés a la jurisdicció, el dret a un procés degut i el dret a la defensa del recurrent. Aquesta representació addueix que estava d'acord amb la pena imposada pel tribunal de primera instància però no ho estava en relació amb els fets. Ara bé, com que no va recórrer la sentència del Tribunal de Corts però el Ministeri Fiscal sí que ho va fer, no va poder al·legar sobre els fets continguts en aquesta sentència, i, segons el seu parer, "no es pot discrepar de la pena sense prèviament discutir els fets resultants com a provats de la mateixa Sentència del tribunal "a quo" perquè com a part integrant d'una decisió són materialment inseparables". Cal concloure, doncs, que la part defenent està obligada a formular sempre recurs d'apel·lació per evitar trobar-se en la situació d'indefensió que

pateix el recurrent.

En definitiva, no haver formulat recurs no hauria de significar perdre tota oportunitat d'al·legar en relació amb una part del contingut d'una sentència.

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que admeti l'empara sol·licitada "en atenció a la vulneració del dret fonamental del meu mandant a la jurisdicció, procés degut i a la defensa, retrotraient les actuacions fins al moment del tràmit d'al·legacions al recurs d'apel·lació del Ministeri Fiscal i permetre a dita representació processal formular recurs en quan als fets considerats com a provats en la sentència dictada pel M.I Tribunal de Corts."

Setè

El 4 d'octubre del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què manifestava que la defensa del recurrent no havia tingut cap mena de restricció del seu dret a l'accés a la jurisdicció, va poder presentar un recurs d'apel·lació i se li va donar trasllat del recurs del Ministeri Fiscal contra el qual va poder al·legar.

A més, de la lectura de les al·legacions formulades pel recurrent es desprèn que el que realment es pretén és una revisió i una reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que, d'altra banda, estan motivades i no poden ser qualificades d'arbitràries.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2006-18-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

La part recurrent va tenir ocasió, en el seu moment, de recórrer per impugnar els fets i al·legar tot allò que va estimar necessari pel que fa a la pena quan se li va donar trasllat del recurs del Ministeri Fiscal; per aquesta raó, no es va trobar en indefensió en cap moment. Considerar el contrari equivaldria a deixar a mans d'una sola de les parts en el procés, la capacitat d'impedir que l'altra presenti un recurs si la inactivitat real o suposada de la primera fos suficient per considerar-la indefensa per l'activitat legítima de la segona. En conseqüència, no podem determinar que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció que invoca el recurrent, com a fonament d'aquesta empara, el qual, en realitat, pretén, indogudament, una completa revisió de la sentència recorreguda que no és competència d'aquest Tribunal.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2006-18-RE, interposat per la representació processal del Sr. K. B. contra la sentència del 22 de juny del 2006 i contra l'aute de l'1 d'agost del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de novembre del 2006.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat